

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesai atcelt Vispārējās tiesas spriedumu un atcelt apstrīdētos aktus (Padomes Lēmuma 2014/776/KĀDP⁽¹⁾ un Padomes Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1202/2014⁽²⁾ pielikumus, Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP⁽³⁾ II pielikumu un Padomes Regulas (ES) Nr. 267/2012⁽⁴⁾ IX pielikumu (redakcijās, kas grozītas attiecīgi ar Lēmuma 2014/776/KĀDP 1. pantu un Īstenošanas regulas (ES) Nr. 1202/2014 1. pantu)), ciktāl tajos apelācijas sūdzības iesniedzēja ir norādīta kā vienība, uz kuru attiecas ierobežojoši pasākumi atbilstoši Padomes Regulas (ES) Nr. 267/2012 23. panta 2. punktam, piespriet tai atlīdzinājumu par kaitējumu, kas tās reputācijai ir nodarīts ar Padomes aktiem, un piespriet Padomei atlīdzināt tai pirmajā instancē un apelācijas instancē radušos tiesāšanās izdevumus.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza šādus divus pamatus, lai pamatotu savu prasījumu, ka Vispārējās tiesas spriedumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā un ka Tiesai būtu tas jāatceļ un pašai jāizspriež šī lieta.

Pirmkārt, Vispārējai tiesai esot bijis jānospiež, ka, lēmumu par [apelācijas sūdzības iesniedzējas] iekļaušanu sarakstā pieņemdamā neatbilstoši kārtībai, kādā tas bija jāpieņem Padome nav ievērojusi būtisku procesuālu prasību un/vai ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdaini interpretējusi juridisko kritēriju “atbalsts” Irānas valdībai Padomes Lēmuma 2010/413/KĀDP (grozītās redakcijas) 20. panta 1. punkta c) apakšpunktā un 2012. gada 23. marta Regulas (ES) Nr. 267/2012 (grozītās redakcijas) 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā, uz kuru Padome atsaucas, lai attaisnotu ierobežojošu pasākumu attiecināšanu uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, kā rezultātā tā esot kļūdaini secinājusi, ka Padomes sniegtie pierādījumi pamato apelācijas sūdzības iesniedzējas iekļaušanu sarakstā.

⁽¹⁾ Padomes 2014. gada 7. novembra Lēmums 2014/776/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV 2014, L 325, 19. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2014. gada 7. novembra Īstenošanas regula (ES) Nr. 1202/2014, ar ko īsteno Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV 2014, L 325, 3. lpp.).

⁽³⁾ Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmums [2010/413/KĀDP], ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV 2010, L 195, 39. lpp.).

⁽⁴⁾ Padomes 2012. gada 23. marta Regula (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV 2012, L 88, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 15. jūlijā iesniedza Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovēnija) – T – 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o. (pašlaik maksātspējas procesā)/Slovēnijas Republika

(Lieta C-396/16)

(2016/C 335/57)

Tiesvedības valoda – slovēņu

Iesniedzējtiesa

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Pamatlietas puses

Prasītāja: T – 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o. (pašlaik maksātspējas procesā)

Atbildētāja: Slovēnijas Republika

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai pamattiesvedībā minētā saistību samazināšana saskaņā ar sanācijas procesu, kas ir apstiprināts ar lēmumu, kurš ir stājies likumīgā spēkā, ir jāuzskata par to sastāvdaļu maiņu, kas ir izmantotas, lai noteiktu PVN priekšnodokļa atskaitāmo summu, PVN direktīvas ⁽¹⁾ 185. panta 1. punkta izpratnē, vai kā atšķirīga situācija, kurā atskaitīšana ir lielāka vai mazāka par to, uz kādu nodokļa maksātājam ir tiesības, PVN direktīvas 184. panta izpratnē?
- 2) Vai pamattiesvedībā minētā saistību samazināšana saskaņā ar sanācijas procesu, kas ir apstiprināts ar lēmumu, kurš ir stājies likumīgā spēkā, ir jāuzskata par (daļēju) maksājuma neveikšanu PVN direktīvas 185. panta 2. punkta pirmās daļas izpratnē?
- 3) Vai dalībvalstij, lai pieprasītu koriģēt atskaitījumu pilnīgās vai daļējas maksājuma neveikšanas gadījumā, kā tas atļauts minētās direktīvas 185. panta 2. punkta otrajā daļā, ņemot vērā Savienības likumdevēja noteiktās un PVN direktīvas 186. pantā paredzētās prasības par tiesisko situāciju skaidrību un noteiktību, savā valsts tiesiskajā regulējumā ir specifiski jāregulē maksājuma neveikšanas gadījumi, vai jāietver tajos apstiprināts sanācijas process, kas ir stājies likumīgā spēkā (ja tā ietilpst maksājuma neveikšanas jēdzienā)?

⁽¹⁾ Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp).